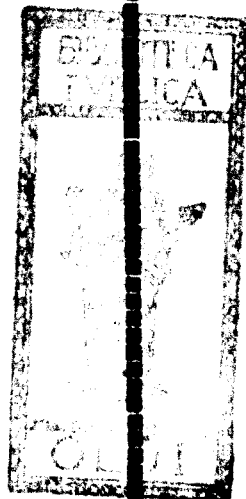

Revista d'Olot

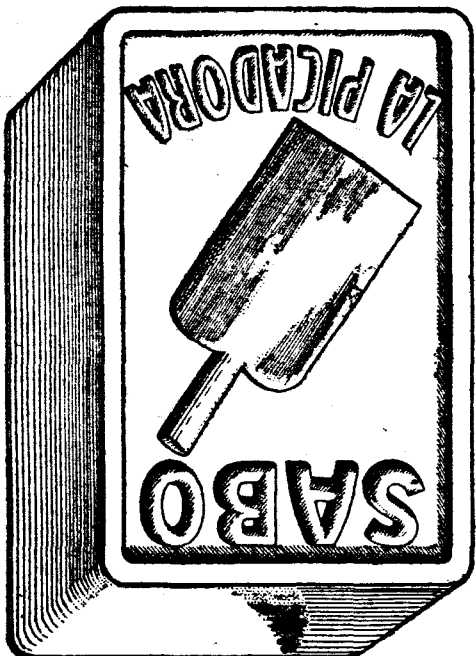
SUMARI

Ço que mancava a Olot, J. M. Mir Mas de Xexàs.—Literatura d'avui, Alfred Gallard.—L'activitat editorial a Catalunya, R. Pla i Coral.—El Tamboriner del Fluvià, Joan Garganta.—A les llegidores de la Biblioteca Popular, Adela Riera Carré.—Elogi d'unes roses, Pere Verdaguer, Prev.—Paisatges, Antoni Dot Arxé.—(Gustave Nadand) Pandora o els dos gendarmes, Josep M. Garganta.—Notes pedagògiques R. Calm.—Caires, Spleen.—Bibliografia, Victor.—D'act i d'allà.—Dibuixos de J. Farjas i J. M. Mir Mas de Xexàs.—SUPLEMENT ARTÍSTIC: Escola Olotina: La Carreta, J. Mallol; Maternitat, F. Vayreda.

ANY I - NÚM. II.

FEBRER 1936

DE VENTA EN TOTS ELS
BONS ESTABLIMENTS

EL MÉS BÒ

EL MÉS ECONÒMIC !

EL DE MÉS RENDIMENT

EL Paper

GARLETS

és el més bo

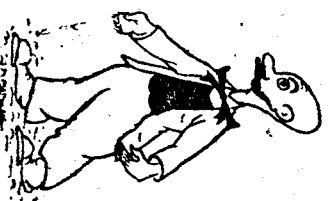
EN G O M A T

BO I BARATO
Sant Rafel, 16. **OLOT**

Paraigües els de 10 ptes. a 5'50
 Roba blanca la de 2 » a 1'75 metre.
 Brodats els de 0'10 » a 0'05 pam.
 » » » 0'15 » a 0'15 dos pams.
 Mocadors els de 8'00 » a 6'00 dotzena.
 Seters » » 15 » a 7'00 un.
 Llignes les de 1'50 » a 0'85
 Mitges les de 2'50 » a 1'00
 Mitges de seda a 2'50 ptes.

Confec-
ció de
tota
classe
de robes

tant
fetes
com a
mida

REVISTA D'OLOT

PUBLICACIÓ MENSUAL IL·LUSTRADA

Any I

OLOT, Febrer de 1926

Núm. II

SUBSCRIPCIÓ

Catalunya 6 pessetes l'any
Fora 7 » »
Número solt 55 cèntims

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Carrer Nou de Sant Antoni, número 7
No es retornen els originals.

ÇO QUE MANCAVA A OLOT

NO he estat mai optimista, però tampoc soc pessimista. L'optimisme condueix sovint a il·lusions irrealitzables; el pessimisme és la destrucció de les voluntats. Més, amb activitat, fe i entusiasme hom pot aconseguir els fins.

Hi ha alguns homes —ha dit Voltaire— que no són del seu segle ni del seu país; però jo hi afegeixo: n'hi ha d'altres, poquíssims, que ultrapassen al seu segle i al seu país. Aquests viuen allunyats de les tenebres del vulgarisme i evolucionen; en canvi, aquells, s'agermanen amb la Ignorància i són un cas d'atavisme.

El mal té ales i el bé camina amb passes de tortuga —ha escrit el mateix Voltaire— Ço vol dir que els que estimem el Bé i la Bellesa no ens hem d'imaginar que una acció noble i digna pot verificar-se sense entrebancs; abans el contrari, per a obtenir el que volem dignament, no hi ha altre camí que el de sacrifici i activitat.

L'anteriorment expressat és com un pròleg a l'article que, avui, curull de sinceritat i cobejança, dedicaré a una «bona intenció» que es realitzarà; i dic que es realitzarà perquè hi obiro un prefaci de voluntats avilades d'activitat i entusiasme.

Suara vàrem reunir-nos o agermanar-nos els amants de les Arts i de les Lletres olotines juntament amb els artistes i literats conciutadans. En aquesta mancomunitat de idees ben assaonades es parlà de instituir a Olot un «Cercle Artístic». L'acollida fou més que inesperada i devotament coronada de fe i entusiasme.

Ara bé: Què vol dir o significarà el «Cercle Artístic»? Quins fins desitja?

Cal concretar: Tots sabem que Olot s'ha conquerit en l'Escola Catalana de la Pintura una vera personalitat artística. Els paisatges d'Olot han creat, per ses bel·leses i encisos, la renomada i subtil «Escola Olotina».—No ignorem, tampoc, que Olot en el camp de les Lletres hi té bons cultivadors. Bofill i Mates, Josep M.ª Capdevila, Josep M.ª Garganta, són faroles de potentíssima lluminositat literària.—

Si bé Olot té lloables institucions culturals, hi manca una d'essencial: la vestidura. Molts recordarèu prou bé ço que ens han dit o explicat mantes vegades els nostres pares que teníeu en aquella època del Vell Vayreda i dels Berga, l'«Institut Olotí de les Arts, de les Ciències i de les Lletres», i us enorgullireu, en pensar-hi, d'aquelles conferències i manifestacions culturals que en aital lloc intel·lectual iniciàreu. Alló, no ho negarèu pas, us refortia l'esperit i us il·luminava l'intel·lecte.

Si olotins, no solament de pa viu l'home; hi han altres aliments, però espirituals, que refermen l'intel·lecte; i aquets aliments són els que ens vol oferir el «Cercle Artístic» Heus-el-ací, doncs, el fi primordial d'aquesta noble i bella institució. Més, per a refermar l'intel·lecte, és necessari cultivar-lo amb el conreu d'imatges evolutives i d'utilitat constructiva. Mitjans per aquest cultiu? Biblioteques, conferències i exposicions. Veus-açí la síntesis de la nova associació.

Un dels principals fins d'aquesta entitat intel·lectual és de voler formar un museu d'obres dels artistes de l'«Escola Olotina». A tots els artistes d'aquesta escola s'els hi facilitaran maneres de poder exposar, abans d'exhibir llurs obres a fora d'Olot, en el «Cercle Artístic». Amb tal motiu s'organitzaran certamens i concursos. Ademés, autoritats competents en el Camp de les Arts i de les Lletres, ens il·lustraran amb ses conferències instructives. Els poetes i literats olotins i olotinistes que vulguin exterioritzar les seves inspiracions, abans de llençar a la editorial els seus llibres, podran llegir llurs poesies o treballs davant dels socis del «Cercle Artístic» etc.

En resum: en el Cercle Artístic i literari s'hi farà cultura, res més que cultura.

El bon amic meu el pintor Ignasi Mallol, que és un entusiasta iniciador d'aquesta lloable obra, puix que estima a Olot com cap olofí, ens deia amb el cor a la mà: «Això serà com un complement de la vostra Escola de Belles Arts; un tribunal d'honor de les arts olotines. El «Cercle Artístic» apoiarà a tots els artistes olotins, ajudant-los a fer exposicions a fora i a l'estranger» I en aquí exclamava: «Que en seria de bonic poder realitzar exposicions a Barcelona, Madrid i fins a París en nom d'Olot! L'«Escola Olotina» s'imposaria davant del mon civilitzat!» Boniques i realitzables il·lusions de l'excel·lent paisatgista de l'«Escola Olotina»!!!

* * *

L'home que sols s'accontenta amb el present, obrant per costum o per hàbit, no és un home, és una màquina; puix que podent evolucionar es limita a una sola i adaptable activitat vital o corporal. Aquesta mena d'inhumanitzables no poden ésser els nostres companys. Nosaltres volem evolucionar i desitgem alimentar a l'esperit en el sentit intel·lectual; nosaltres volem laborar en pró dels sentiments que, amb vera democràcia cultural, ens encaminen a la perfecció.

En dues paraules: Volem dignificar-nos!

J. M. MIR MAS DE XEXÁS

LITERATURA D'AVUI

Tot alló de la «generació sense novel·la» feia preveure que aniria seguit d'una aguda publicació de llibres novel·lescos. Talment semblava, aleshores, que a Catalunya no s'hagués publicat mai ni una novel·la i l'*élite* dels escriptors (diem-ne *élite* per dir-ne alguna cosa—el temps ja curarà de fer classificacions justes i triades), que d'anys ni es recordava ni s'interessava d'aquesta mena de produccions, es donà compte de la gran necessitat de la literatura catalana i demanà novel·les perquè no en teníem.

Amb tot aquell clamoreig es cometé una màxima injustícia, ja que tothom feu oblidadissa una sèrie de noms de novel·les i d'autors. Podia, certament, discutir-se'ls, mai, però, escamotejar-los.

Deixant de banda aquesta qüestió, hem de convenir que avui el mercat del llibre català ha guanyat una extensió força més considerable que la d'abans. Si bé, és de creure, que més que el clamoreig d'allò de la generació sense novel·la, ha contribuït a aquest èxit, l'especial situació política d'avui i, també, el millorament cultural del nostre poble, millorament cada dia més accentuat, en companyia d'una crítica més aviat llampant i amb el redreçament ben lloable de la premsa comarcal.

Un poble que no tenia novel·les i que les que tenia no comptaven per a res i que presenciava la fundació d'unes editorials a l'objecte de publicar-ne, creia que s'iniciava una època en la qual ens serien donats els llibres que donarien un guany immillorable a les nostres lletres.

I bé: vist tot el que s'ha publicat d'aleshores ençà qui gosarà sostenir que això s'hagi realitzat? Llevat de la crítica interessada, qui pot sortir a la defensa de quasi cap de les novel·les darrerament publicades? Quin guany, quin millorament ofrenen a les nostres lletres? Quin exemple sanitos reporten i en quin sentit?

La gosadia xavacana, l'atreviment groller, la vulgaritat, la baixesa, la cruesa d'estil i d'expressions, la forma deixada i barroera, la fetor i la repugnància. Heu's aquí llurs excel·lències.

No diré que això no siguin guanys, però, tanmateix, seran *guanys* pels autors, no pas per a la literatura.

Aquell «llevat de la crítica interessada ningú més pot defensar les» que hem dit més amunt, cal tenir-lo molt en compte en l'èxit dels llibres. No és la mateixa cosa fer la crítica d'un llibre que publica particularment un bon senyor o bé fer la crítica d'un llibre que pertany a una determinada publicació o editorial.

No tothom és amic de tancar-se les portes, ni té raó el que més crida, encara que publiqui unes «Coses Vistes» i porti un gaiato a la mà.

El públic d'avui s'ha aficionat una bona mica a la lectura, però quants i quants lectors de bona fe no hauran tingut un desengany després d'haver llegit alguns dels llibres darrerament apareguts i, més encara, en comparar l'impressió personal treta de la lectura amb les paraules del crític?

No creguéssiu pas que és una pruija de moralista la que ens fa parlar. Creiem que l'Art ha de dir totes les coses per grosses que siguin; però, com que precisament creiem que és l'Art que ha de dir-les, ha de saber dir-les de la manera més excelsa (permeteu-nos la paraula). Que precisament aquest saber dir, aquest saber jugar amb les coses per aspres, difícils i perilloses que siguin, és el mèrit i el justificatiu de l'Art.

Tan nu és un nu pornogràfic com un de Miquel Angel, però qui gosarà comparar-los?

El mateix voldriem en literatura: que la sutzura, si acàs fos imprescindible, d'una plana, fos salvada pel contrapès de la grapa mestre de l'artista, ja sigui per mitjà d'un contrast, d'una ensenyança o per la gràcia del saber dir o també que fos evitada amb una insinuació que, a voltes, una simple insinuació discretíssima, subtil, diu més que la més detallada descripció.

I no parlem de l'especialíssima cura precisa sobre el lèxic, ni dels termes i expressions. Cal, altrament, no oblidar mai el bon gust. I si l'autor no en té ha de pensar en el del públic. I si tan precis es fessin els mots i les paraules vulgars cal dignificar-les, ennoblir-les.

Algú adduirà escoles, parlarà del naturalisme, del realisme, del sobre-realisme. No som amics de les escoles. Tampoc enemics. Però, tanmateix, sempre s'imposa la mateixa tria: les coses que estan bé i les que no ho estan. El demés són falòrnies.

I encara una de les coses més a tenir en compte en la producció dels llibres d'avui és aquesta: si volem crear un públic, no comencem per envilir-lo sota el pretext de donar-li llibres divertits i entretinguts.

Tots aquests aspectes i altres, que per avui ens callem, han estat suggerits per la lectura de tres darrers llibres publicats: «Ma Vida en Doina», «A Recés del Tamarius» i «Silén». Naturalment que també podríem afegir algun altre nom i estendre'ns en altra mena de consideracions. Però vista la tònica global de la novel·la d'avui, que sembla decantar-se cap al costat gruixut (com si no fos possible un entremig entra la novel·la blanca i la vermella), hem cregut del cas blasmar-ne, tot dolent-nos que gent que considerem solvent es decanti pel mínim esforç i deixi desencaminar-se, per tal de conquerir més popularitat, emprant un estil i una manera anti-literària. Si els nostres escriptors usen en llurs llibres paraules bandejables i poc recomenables, si ens descriuen balls aristocràtics i societats distingides (a voltes, donat un determinat ambient pot dispensar-se el lèxic com a tipisme) amb uns termes grossers, com podem exigir al nostre poble una depuració de l'idioma? Si en relacionar-nos mutuament exigim, al menys, un mínim de decorum i d'educació podem prescindir-ne en fer literatura? I fins a quin punt també pot interessar que els nostres llibres no puguin ésser posats a totes les mans?

Si, com la nostra, altres veus diguessin la seva opinió sincera i desinteressada sobre el cas, creiem que no ens quedaríem sols i, menys encara, en minoria.

Barcelona,

ALFRED GALLART

L'ACTIVITAT EDITORIAL A CATALUNYA

SI l'importància d'una cultura es midís per la seva densitat editorial, podríem assegurar que la cultura catalana ha arribat, en aquests últims temps, a un alt grau de perfecció i maduresa.

Degut a les actuals circumstàncies, l'activitat catalana es manifesta en aquesta pluja vivificadora de publicacions que surten continuadament de les nostres cases editores.

A jutjar pels llibres apareguts en aquests últims temps, sembla que hi ha un intent de nivellar la producció en prosa amb la producció poètica. Tothom està d'acord que en comparació del que es produeix en vers, és minsa, massa minsa la producció en els diferents gèneres de la prosa. El mateix s'hauria de procurar en ço que fa referència en altres gèneres literaris. Però no precipitem els aconeixements i deixem obrar al temps. Confiem que d'aquí alguns anys ens trobarem en el període normal de les nostres lletres. Aquests lloables propòsits, dels quals donem compte més avall, ens ho confirmen. Gradualment, amb una perseverant continuïtat, van omplint-se els buits que encara no fa molt existien en el camp de les ciències i de les lletres de Catalunya. Avui el català, a qui plauen les coses de l'esperit, pot donar-se per satisfet, ja que és verament aconhortador el panorama de la cultura catalana.

* * *

Eixint d'una empresa una altra. No cal que parlem de la meritíssima «Fundació Bernat Metge» quina ruta va seguint pel camí ascendent en la seva tasca d'apropiació dels clàssics grecs i llatins, com tampoc de la no menys meritòria empresa de «Els nostres Clàssics» d'una vida abastament assegurada. Serà aviat un fet la traducció catalana de la Bíblia, tota vegada que s'anuncia pel present any l'aparició de la Sinopsis grega dels Evangelis, segons el text del Pare Lagrange, i la mateixa Sinopsis amb la corresponent traducció catalana. Ultra de la «Biblioteca Rabínica Catalana» quin primer volum serà la traducció de la novel·la satírica de Josep ben Sabra, «Llibre dels

Plaers», amb estudi preliminar pel doctor Gonzalez Llobera, de la Universitat de Belfast; l'aparició d'interessants volums sobre art ibèric. I tot això degut al noble mecenatge de l'il·lustre Francesc Cambó.

A la vegada, l'«Editorial Catalana S. A.» té preparades un sens fi d'obres seleccionades d'entre els nostres millors homes de lletres i un munt de traduccions d'escriptors estrangers moderns. Anuncia llibres de Salvador Albert, J. Roig, i Raventós, J. Puig i Ferrater, Alexandre Plana, Joaquim Ruyra, Victor Català i d'altres.

La «Biblioteca Catalònia» després de publicar «Jo» d'en Bertrana i que ha fet tant de soroll, anuncia: «Memòries d'un periodista» de J. Puig i Ferrater; «Història de l'influència catalana en la política espanyola» de Francesc Pujols; «Paisatges i Lectures» de Tomàs Garcés i altres volums d'Agustí Calvet (Gaziel), Nicolau d'Olwer, C. A. Jordana, Carles Riba, Raventós, Xammar, Josep Pla, M. de Montoliu, etc.

Es imminent la publicació de l'Enciclopèdia de Catalunya, que tant d'interés ha desvetllat arreu de la nostra terra. El seu primer volum serà «L'Expansió de Catalunya al Mediterrani» per Lluís Nicolau d'Olwer. Seguiran després, «Antologia de la Poesia catalana moderna», tria feta per Josep M.ª Capdevila, Tomàs Garcés i Carles Riba; «La Cerdanya» per Pau Vila; «Les aptituds econòmiques dels catalans» per C. Pi i Sunyer; «L'Escultura Catalana Contemporània» per Feliu Elies, etc.

Cal esmentar també l'«Editorial Barcino», «Biblioteca Nova», «Quaderns Blaus» i un sens fi d'altres que farien la llista interminable.

I que direm respecte les revistes? Assegurada la vitalitat de la «Revista de Catalunya» «La Paraula Cristiana» i la «Revista Catalana de Filosofia», s'en preparen dues d'altres de no menys importància encara. Una per l'història i la filosofia i l'altra per les ciències naturals, quina llista de col·laboradors és ja una fermaça de l'obra cultural que es proposen realitzar.

* * *

Com poden veure els nostres lectors el panorama de la nostra cultura no pot ésser més afalagador. En ell hi ha matèria per a satisfer tots els gustos. Les arts, les ciències, les lletres, totes les branques del saber humà, hi troben cabuda. Fem vots perquè aquests meritoris projectes siguin ben prompte una palpable realitat.

* * *

Dels llibres apareguts en aquests últims mesos cal esmentar sobretot «Jo!» d'en Prudenci Bertrana, llibre que ha suscitat múltiples polèmiques, més que pel seu valor literari, per ço que fa referència a la moralitat o immoralitat de l'obra. Nosaltres ens fem solidaris (si bé és cert que amb algunes reserves) del que diu el senyor Ferran i Mayoràl en el número de Gener de la «Revista de Catalunya».

«El Meravellós Desembarc dels Grecs a Ampúries», de Manuel Brunet també és un bell llibre. D'un estil senzill i planer, és un vertader cant a l'Empordà, al seu paisatge i a la seva gent.

Joan Santamaria ens ha ofert, en un espai de temps relativament curt, dues obres: «Ma Vida en Doïna» i «La Filla del Tartari» i encara ens en anuncia d'altres.

La qualitat sobressortint d'aquest autor, que ja coneixíem per les seves «Narracions Extraordinàries», és la fantasia. Potser convindria que polís una mica més el seu llenguatge.

Cal lloar també el noble intent del senyor Rubió i Tudurí per la publicació del seu llibre «Carcers a l'Àfrica Tropical». De llibres així ens manquen a Catalunya, ja que una literatura deu produir de tot. L'estil d'aquest llibre s'adiu perfectament al seu caràcter i és pulcrament editat.

Com a nota curiosa en el camp de les nostres lletres cal esmentar l'èxit editorial de l'escriptor Josep Pla. Aquest senyor ha batut el *record* dels tiratges, ja que és imminent la sortida de la tercera edició de «Coses Vistes» (cosa gens estranya amb tanta pólvora com va gastar en salves Josep Carner en l'aparició d'aquest llibre), i la segona de la sèrie d'articles sobre «Rússia», afegint hi, a més, que es treballa per a traduir los al francès. Decididament, Josep Pla està de sort.

Resta parlar encara de moltes altres obres, que per la seva vàlua mereixerien que els hi dediquessim algunes ratlles. El curt espai de que disposem no ens ho permet, cosa que deixem pendent per a nombres posteriors.

R. PLÀ I CORAL

EL TAMBORINER DEL FLUVIÀ

LA generació que inicià el nostre Renaixement no fou pas fecunda en bons poetes. De tota aquella plèiade de versaires benemèrits que amb tan d'entusiasme s'empregueren l'obra de la restauració de la nostra llengua i del nostre esperit ben pocs són dignes de consideració si prescindim de llur caràcter d'iniciadors. L'Oda de l'Aribau; alguna poesia del venerable Gaiter del Llobregat; els magnífics assaigs èpics del gran Milà; varies composicions de l'il·lustre Marian Aguiló, tan bon poeta subjectiu com popular; les Balades Fantàstiques del seu cosí Tomàs i alguns poemes d'En Pons i Gallarza precursor dels actuals humanistes, son gairebé les úniques deixes poètiques d'aquella època. En Llorente ja ha d'ésser considerat com de l'època verdagueriana. Però, àdhuc reconeixent la poca vàlua literària d'aquells precursors, llurs obres son molt dignes d'atenció per a fer-se càrrec de l'esperit que animà les primeres passes de la Renaixença.

No serà, doncs, feina perduda una ullada a l'obra renaixentista del nostre compatriota En Pau Estorch i Siqués que en aquells dies popularitzà el pseudònim de Tamboriner del Fluvià. L'Estorch no fou solament poeta; a més dels seus volums de versos ens deixà una Gramàtica de la llengua catalana, escrita en espanyol (1857), una Poètica i diccionari de la rima i unes Beceroles catalanes; també en 1865 donà al Romea una pesca titulada La Tuieta del Mallol. Aquesta activitat múltiple ja indica la seva inquietut espiritual i el seu noble afany de treballar pel ressorgiment de la nostra cultura. Aquest és el seu gran mèrit; les seves obres, considerades fora de la seva època, no valdria la pena de citar-les. Però en aquells dies d'adormiment del nostre poble, quan semblava que tot l'interès dels catalans (feta excepció d'alguns esperits selectes) era concentrat en els «pronunciamientos», la tasca de l'Estorch resulta verament digna de gran elogi.

Per a comprendre l'esperit del Tamboriner és indubtable que la millor font és la col·lecció dels seus «repics», dels quals el primer fou publicat en 1851. L'edició completa fou donada al públic en 1859. Examinem-ne el contingut.

Una primera divisió ben clara podem fer dels poemes de l'Estorch; de l'una banda la poesia pròpiament lírica i de l'altra la moral. Si la vàlua de l'Estorch com a poeta moral és nula, és encara més indiscutible la seva incapacitat lírica. Cal reconèixer, però, que ell mateix devia fer-se càrrec d'aquesta incapacitat, perquè gairebé no té una sola poesia sencera que pugui ésser qualificada de lírica. De vegades, en mig de les seves invectives contra els mals catalans i de les prèdiques per convertir-los hi ha alguna escapada patriòtica més o menys subjectiva; altres vegades arriba a fer alguna composició cantant l'amor a la família; o bé, tot parlant d'Olot o de Mataró (on havia viscut molt de temps), s'entusiasmarà un moment amb la naturalesa exterior. Però sempre son curts aquests moments i, com es pot observar, no arriben mai a l'essència mateixa de la poesia lírica.

La poesia moral és la que forma el nucli principal de la seva producció. Generalment té forma festiva i és tan gran la seva passió per aquest gènere satírico-festiu que el porta a defensar amb gran braó la grolleria en el camp poètic i a riure's dels poetes que tenen un concepte més elevat de la dignitat de l'Art. No cal dir que aquestes idees tenen llastimoses conseqüències i que el porten a publicar versos que no son propis només que de gent sense ombra d'espiritualitat ni de sentit estètic. Per adobs, vol considerar aquest gènere com el més adequat per a la renaixent poesia catalana i considera propi d'altres literatures el cultiu de l'alta lírica, que per ell és gairebé exclusivament l'amorosa.

Teòricament son més acceptables les seves poesies purament morals, sobretot les faules i altres narracions semblants; però llur valor literària no és pas superior.

Al costat d'aquests dos aspectes essencials la seva obra poètica en té altres de secundaris. Així, defensa la seva actuació pública, tot fent-nos saber amb una pueril vanitat que és regidor d'Olot; ens dona descripcions dels costums olotins; versos d'avinentesa en lloança de personatges polítics i militars, etc. També publicà algunes poesies en llatí i en francès i alguna traducció de l'espanyol. No desdiuen pas de la resta de la seva producció.

Però sempre torna a la poesia festiva i aquesta és la que considera com la seva:

Mon objecte és fer-te riure,
lector, si ho logro ets dels meus...

En resum, l'Estorch és un meritíssim precursor i un pèssim poeta. Honorem la seva memòria, però no caiguem en la temptació d'imitar les seves obres.

JOAN GARGANTA

A LES LLEGIDORES DE LA BIBLIOTECA POPULAR

ES de doldre que en el crescut nombre de dones que assisteixen a la nostra Biblioteca s'observi un mínim d'aprofitades llegidores, un mínim d'esforç voluntari per a esdevenir la dona culta forçosament necessària en el nostre segle.

Aproveu més el temps, jo vos diria. Lectures serioses vos en manquen bona pila; la tendència tan mal encaminada a llegir novel·les sentimentals i romàntiques poden plaure a estones, més si vos empapeu a tota hora d'elles adquirireu petit grau de cultura. Joubert diu: *Es impossible devenir molt instruit si no es llegeix sinó allò que plau*. Mediteu aquest pensament i ell vos indicarà el camí que heveu de seguir en les vostres lectures.

Sols amb el vostre únic esforç d'encaminar-vos a la consulta d'obres educadores de l'esperit lograreu disciplinar la vostra voluntat, adquirir l'exercici mental que vos és indispensable per aprendre a combinar idees.

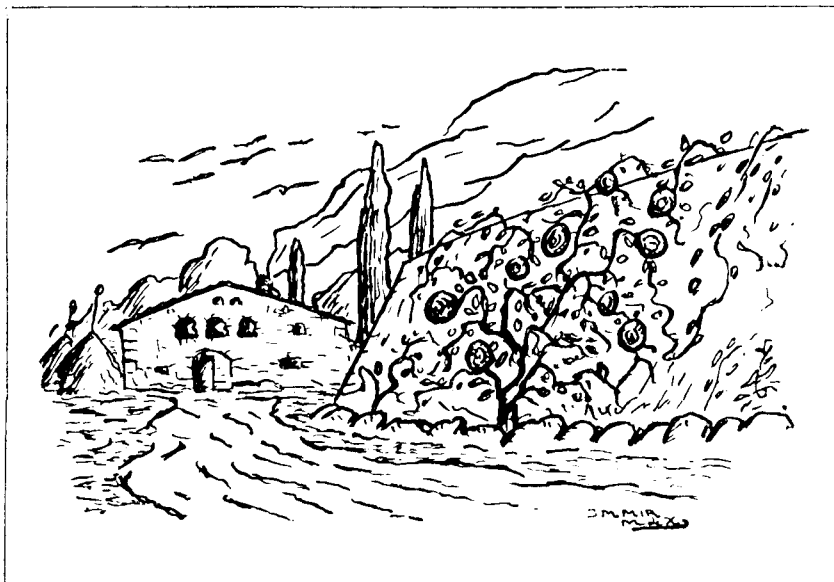
Els coneixements elementals que haureu adquirit a l'escola no vos seran les armes necessàries i indispensables que vos caldran en la lluita de la vida. A fi d'obtenir aquestes armes heveu d'imposar la vostra voluntat, heveu de familiaritzar-vos de primer antuvi amb obres d'educació femenina, elles podran, més que les meves senzilles paraules, donar-vos llum i guia en la ruta de cultura que heveu d'empendre.

Defugiu d'ésser la dona paràsita que ha omplert les llars dels passats segles; la societat vos reclama el vostre servei, el qual efectuareu si assageu i esmerceu el millorament corporal i espiritual de vosaltres mateixes.

Heus aquí una llista d'obres que podrieu consultar i que trobareu totes elles a la Biblioteca Popular:

Aragó: *El llibre de les Dones*. Arenal: *La Mujer del Porvenir*. *La Mujer de su casa*. —Beaudenon: *Formació moral i religiosa de les noies*. —Bofill: *D'espiritualitat femenina*. —Calvet: *Dones de la guerra*. —Combes: *Los IV libros de la Mujer*. —Condesa de Bellloc: *Mujer*. —Fenelon: *De la educación de las jóvenes*. —Lamy: *La Mujer del porvenir*. —Marden: *La Mujer y el Hogar*. —Monserdà: *L'influència de l'home en el camp de les obres femenines*. —Ruiz Amado: *La Mujer Fuerte*. —Vives: *Instrucción de la mujer cristiana*.

ADELA RIERA CARRÉ

ELOGI D' UNES ROSES

Eixiribides, airoses, resoltes
sobre la tanca de l'horta pugeu,
son les petites espurnes revoltes
d'un foc vivíssim, d'un foc que no's veu.

Haveu quiscuna la gràcia atractiva
d'una boqueta d'infant allavors
que encen els llavis una ànsia molt viva
de glosà un bes. Sou les màgiques flors,

bonics joiells qui sentiu l'enyorança
d'un pit que us gronxi suau i fervent,
flors de carmí qui sabeu sols la mansa,
amorosenca carícia del vent.

Vich,

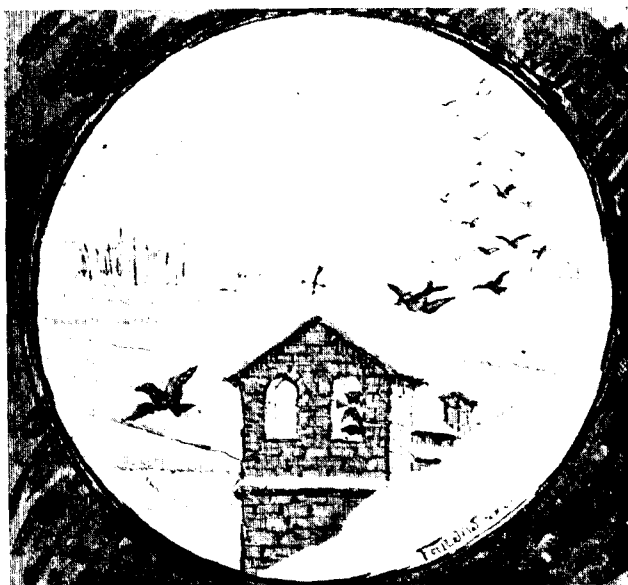
(Dibuix de J. M. Mir Mas de Xexàs)

Un goig revolt tàpia amunt se us emporta,
vibra dins vostre l'anhel sacrosant
de llibertat, el petit clos de l'horta
us és molest, us fa el viure pesant.

Vostra mirada, amplement, sense pena,
vol revolcar-se en la tofa dels prats,
havê el domini del pla i la carena,
voleu copsar la claró a grans ruixats,

Flor esquisida, joguina de fada,
càndida, fina paraula d'amor.
Roses senzilles, d'eixa hora daurada
sou el més plàcid, altíssim tresor.

PERE VERDAGUER, PREV.

PAISATGES

ACABA DE NEVAR

De cop i volta una mirada
i tot es veu d'un sol color:
el cel es trist, talment en plor,
de blanc, la terra emmantellada,

la boira humida és ajocada,
tot infinit, res d'horitzó,
ni el lleu ressó d'una cançó
ni el dolç remor d'una besada.

Qualque volada d'ocellets
tot xisclejant quasi ens refrega;
s'ou la campana que gemega
amb el batall de coixinets.

El dia té un aire lleu,
i sols la llum que fa la neu.

(Dibuix de J. Farjas)

UN MATÍ D'HIVERN

Una boirina ténue, un xic mandrosa
s'aclata al caire viu de l'horitzó,
la llum que el sol li don, un xic confosa,
la fa fosforecent, multicolor,

la terra que somriu armoniosa
amb els ocells teixint-se llur cançó,
té un ruixim de rosada a cada cosa
i un grapadet de molsa a tot recó,

té un aire fi de matinada dolça
qui ens perfuma suaument els sentits;
un aire fi de la finor de molsa
que duu el perfum dels aires exquisits.

Boirina al cel, la terra perfumada,
i a dintre meu l'encís de matinada.

ANTONI DOT ARXÉ

GUSTAVE NADAUD

PANDORA O ELS DOS GENDARMES

Dos gendarmes al caure'l dia
cavalcaven pausadament,
banda groga l'un d'ells lluvia,
l'altre duia un galó d'argent.
El segon digué amb veu sonora:
—Fa bon temps aquesta tardor...
—Brigadier,—respongué Pandora—
Brigadier, vos teniu raó.

Acabant Febus sa carrera
pogué vèure'ls al camí ral,
quan el so d'una veu severa
va trencar la pau vesperal:
—Veus—digué—com el sol decora
les calitges al horitzó?
—Brigadier,—repongué Pandora—
Brigadier, vos teniu raó.

—Tasca és difícil i noble
garantir la propietat,
preservant pagesiu i poble
de les mans de l'iniquitat,
mentre l'esposa que m'adora
resta sola dins la maisó.
—Brigadier,—respongué Pandora—
Brigadier, vos teniu raó.

—Jo recordo ma juvenesa,
aquell temps que no tornarà...
Estimava jo una bellesa
que amb sa gràcia m'enamora;
mes el cor (secrets que un ignora)
vol mudar de guarnició.
—Brigadier,—respongué Pandora—
Brigadier, vos teniu raó.

—Es la glòria bella corona
—clares roses, brots de llorer;—
he servit Venus i Bel'lona
i som espòs i brigadier;
i segueixo ara aquella aurora
que vers Colchos guià Jasó...
—Brigadier,—respongué Pandora—
Brigadier, vos teniu raó.

Quan callaren tots somniosos,
sols s'oien del trot lleuger
els llargs passos cadenciosos.
No parlava ja'l brigadier,
mes al venir la blanca aurora
se sentia un feble ressó:
—Brigadier,—li deia Pandora—
Brigadier, vos teniu raó.

JOSEP M.ª GARGANTA

ESCOLA OLOTINA

LA CARRETA

(Quadre a l'oli de J. Mallol)

ESCOLA OLOTINA

M A T E R N I T A T

(Quadre a l'oli de F. Vayreda)

RECORDS DE LA NEVADA

(Dibuix a la ploma per J. Farjas)

NOTES PEDAGÒGIQUES

EDUCACIÓ POST-ESCOLAR

II

DEGUT, en gran part, a n'aquesta invasió maquinista de la indústria moderna, es nota en el món industrial, tant a Europa com a Amèrica, una forta crisi d'homes que posseïxin bé la tècnica d'un ofici; crisi que és conseqüència d'una altre de més pernicioso influència social: la crisi de l'aprenentatge.

Són en gran nombre els joves que surten de l'escola primària i van a engrossir la massa de treballadors que s'ocupen, al costat generalment d'una màquina, de la realització d'un treball molt senzill, molt uniforme i que poden fer-lo mecànicament, d'esma, mig adormits al so monòton de l'aparell que fan funcionar.

Les facultats reflexives i inventives d'aquests operaris ben poc intervenen en llur tasca diària, esdevenint vertaderes paries de les màquines. No poden tampoc fruit del goig que dona l'aptitud adquirida per mitjà d'un ofici i poques esperances podran tenir d'arribar a ésser perfectes artesans o mestres de taller. Fan les seves obres, que són més de les màquines que d'ells, sense posar-hi aquella espurna d'art i esperit que tant ens les fan estimar tot i estimant-nos a l'estudi, per esdevenir vers artistes en la confecció de les mateixes.

Tanmateix és ben lamentable que àdhuc minyons, completament analfabets i altres que, atenent a les seves edats, encara els hi mancava dos o tres anys per a termenar el període educatiu assenyalat en la vigent legislació escolar, també són admesos, per fer petits

treballs que cap esforç ni coneixements demanen, en molts llocs de treball, on hi respiren, gairebé sempre, una atmòsfera espiritual poc adequada a n'aquests menors d'edat, la majoria dels quals impulsats per indiscretes converses i orfes de la més lleu educació que freni la força de les passions que es desperten, són arrossegats a gustar certs esplais que menen, generalment, al vici i conseqüent degeneració.

Seria una obra social-educativa digna de lloança que es fes quelcom per evitar, en el possible, ço esmentat. Si aprendre un ofici no fóra avinent a tothom, al menys es facilités els mitjans perquè tots els obrers tinguessin un bon capdal d'aquells coneixements, aplicables en general a les diverses activitats que la indústria reclama.

Potser l'escola primària no representa el moment més decisiu de l'ensenyament i educació, presa aquesta paraula en el seu més ample sentit. Ella es troba en una època en que el noi té el deure de creixer i per tant la seva preocupació més forta és la de incorporar elements al seu organisme, abstret en un individualisme poc cooperador a l'obra educativa. Quan l'infant està en saó d'incorporar-se a la vida social, en aquesta formidable època en que entra a prendre son lloc, com a home, en aquest joc social que és la vida, aleshores probablement és el moment més oportú per inculcar-li una vertadera educació.

Havem de portar-lo arribat aquest moment a una escola d'oficis purament tècnica? L'escola d'oficis, purament tècnica, té els mateixos defectes que l'escola literària, exclusivament llibresca; ambdues forgen homes insensibles a l'art i a la naturalesa que els envolta. Demés de formar tècnics, intel·ligents i hàbils, en els diversos oficis, no havem d'oblidar que cal formar homes.

Les decepcions de la guerra passada han fet pensar en la necessitat d'orientar l'educació professional a fer estimar més l'home que els seus productes; més la causa que els efectes.

Pensem que l'home té un esperit assedegat per una constant febre de saber; un cos que convé desenrotllar i enfortir, un caràcter al qual va lligada la seva personalitat i que tant pot contribuir a fer-lo feliç o infeliç en aquesta vida; té igualment, en el fons de la seva ànima, quelcom d'artista que convenientment desenrotllat, a més d'ennobrir-lo, pot oferir-li una font de plaenters distraccions; té per últim deures socials que ha de saber complir.

L'escola tècnica d'oficis que no tingui en compte ço esmentat, podrà fer perfectes màquines humanes, molt especialitzades, però no aconseguirà fer homes.

Havem d'ésser partidaris de l'escola-taller, on es treballi en l'escola i per l'escola, sense cercar-hi un fi directament utilitari, ans bé que tingui una especial tendència al desenrotlló de les aptituds més generals de l'home, pel veritable exercici de la funció humana.

En les ensenyances donades en la mateixa es podria utilitzar la llengua i els esports, com a factors per interessar als deixebles envers tot allò que està relacionat amb el coneixement de la naturalesa i les lletres, i el conreu d'un art, el més d'acord amb la seva vocació, podrien donar a l'esmentada escola aquell caràcter integral i verament humà que hom voldria tingués.

R. CALM.

CAIRES

Un article

DIES enrera, des de «La Publicitat», l'elogiat escriptor Josep Pla, amb aquella empena empordanesa que el caracteritza, embestia de front i de flanc la ciutat etèrea i meravellosa que constitueixen aquests homes que havem convingut en anomenar-los artistes. No s'escapava ningú de la crema. Aixamplant unes disquisicions sobre David la ploma d'en Pla es desfermà brincant damunt el paper com un corcer desbocat, amb l'alegria d'assolir una nova víctima. La fantasia, però, moria desseguida.

Un article de diari d'en Pla és un llampec damunt la paperassa impresa. Aquest que comentem, molts el veieren i alçaren les espatlles, d'altres, en J. Sacs per exemple, aconsellaven pendre-s'ho seriosament. L'una cosa i l'altra demostren una tercera cosa més significativa, encara que en definitiva sigui un elogi desinteressat, i és que els articles d'en Pla son llegits i que des de el moment que son llegits inciten al comentari.

Per la nostra part, però, que ens vanem de l'amistat d'alguns artistes i de la d'altres futurs artistes, - si Déu hi mira, i no s'hi espatlla res- havem de dir que la filípica d'en Pla no ens causà cap sensació. Fa molt de temps que sabem que els artistes son uns plagues. Aquelles seves afirmacions les trobem molt posades a to i ens sembla que se les mereixen. Però no caldrà, persones endreçades, que volem ésser, posar cada cosa en el seu lloc?

Ens sembla, si havem de dir la veritat, que en Pla no ha fet aquest article per altra cosa que per fer enraonar la gent.

En Pla és tot ell una contradicció.

Si el teniem aquí burxant els artistes, que és una de les parts més sòlida i de més prestigi de Catalunya, el teniem també a París posant noranta nou vegades i mitja sota l'ègida de l'excel·lent escultor Dunyach.

I hom de pensar que mentre En Dunyach anava modelant la seva efígie, En Pla devia filosofar sobre les humanes misèries dels artistes.

Enveja

L'única enveja que ens ha neguitejat més temps i que es permet de tant en tant, eixir-nos a flor de cor, és aquella enveja que es desprengué de la conversa d'aquell amic llunyà.

Vaig trobar-lo una vegada - ja fa dies- en un departament del tren de la costa. Després de les salutacions amicals la conversa es decantà sobre l'activitat editorial catalana. Vingué després l'enumeració de les obres que aleshores llegiem. Jo vaig fer:

— Ara llegeixo, quan és nit closa, en la quietut de la meua cambra, Lucreci.

Vaig sorprendre un rictus de commiseració al entorn dels seus llavis. I ell va dir:

— Jo també llegeixo Lucreci, però de dia, assegut al peu d'una olivera, de cara l'ampla mar, mentre l'euga roja reposa i el garbí li pentina la crinera. ...

I em va nèixer aquesta enveja de bona jeia.

Mah-Jong

Segurament per a molts haurà passat desapercebuda l'incongruència que representa l'establiment en la nostra època d'aquest milenari joc xinès.

Aquesta nostra època tan americanitzada, en la qual tot es fa a base de desfici i d'energia, que es camina a pas llarg, que es dansa amb les espatlles, que tot o molta cosa és feta a base d'esport, de moviment, de salt i de patcada, ha sofert la befa més dura amb l'implantació d'aquest joc, pacient, complicat, immòvil que és el Mah-jong.

Qui podrà dir el mal o el be que s'esdevindrà de la pràctica d'aquest joc?

Avui mateix a Barcelona ja és una passió, ja tothom coneix els vents, les flors, els dragons, les escriptures i totes les demès denominacions d'aquelles fitxes amb coloraines. Tothom el coneix i ja hi ha molta gent que el juga, com a lenitiu, potser, del tragi de l'època.

No serà, doncs, una cosa de l'altre mon, veure com aquell senyor, Riza-Kan de l'indústria catalana, que es neguiteja i pica de peus quan no compareixen el criat o la serventa, al primer esgarip del timbre; que a les vuit del matí ja és al despatx i l'esparvera el dependent d'escriptori que fa un segon tard; que tot ho fa amb una gran dosi d'energia, de puntualitat, de rapidesa i de neguit, fondre's en la mar d'ensomni d'aquelles fitxes virolades.

Aleshores haurà arribat el moment d'obligar-los a emprar les pipes llargues i les cues.

SPLEEN

Bibliografia

Des d'aquesta secció donarem coneixement de totes les obres que es rebin en la nostra redacció

«LES HORES QUIETES». *Poemes de Joan Trias Fàbregas, amb un pòrtic de Joan Oliver Sallarés i un retrat a l'oli d'Antoni Vila Arrufat. - Biblioteca Sabadellenca. -- Preu: 5 ptes.*

Havem rebut, del seu autor, el sisé volum de la Biblioteca Sabadellenca, que edita la meritíssima Lliga Regionalista de Sabadell.

«Les Hores Quietes» és un recull de poemes inspirats per les impressions del viure quotidià, i aquesta és, potser, la causa que tots ells respirin una franca sinceritat. Res de líriques divagacions en les poesies de Joan Trias. L'autor canta el que veu i el que sent més bé d'una manera objectiva que subjectiva; així diríem que, en aquest autor, les impressions li son més sentides amb els ulls que amb l'esperit. L'aimada, els fills, la llar, les festes de l'any, veus aquí la major part dels motius dels poemes de Joan Trias, que alguns deixen l'impressió de peces del tot acabades, sobretot *La Nostra Verema, Tot-Sants, Nadal, La Nostra Sardana, Assoliment, Contemplant el teu retrat*, i alguns altres.

Cal lloar la Lliga Regionalista de Sabadell en la publicació d'aquesta Biblioteca, exemple que haurien d'imitar totes aquelles ciutats que es vanten de tenir un nombre d'autors més o menys

numerós i notables. Veus-aquí un altre deure de ciutadania.

La «Biblioteca Sabadellenca» porta publicades obres de Ribot i Serrà, Agnès Armengol i Joaquim Folguera i n'anuncia altres del Dr. Sardà i Salvany, Bosch i Cardellach, Mn. Josep Cardona, Joan Sallarés i Antònia Gorina.

VICTOR

NOTES:

Han visitat la nostra redacció els següents periòdics i revistes: «*Gazeta de Vich*»; «*L'avi Muné*», de Sant Feliu de Guixols; «*Recull*», de Blanes; «*El Sr. Dallonses*», de Barcelona; «*La Ven de l'Empordà*», de Figueres; «*La Ven de Sabadell*»; «*Renaiement*», de Balaguer; «*Gent d'Ara*», de Banyoles; «*Anales*», de la Caixa de Pensions i de la Vellesa; «*El Deber*» i «*La Tradició Catalana*», d'aquesta ciutat. «*Mediterrània*», excel·lent revista de Mataró; «*Aires de la Conca*», de Montblanch; *Baix Empordà*, Palafrugell.

Tombé havem rebut la «*Memòria*» que ha fet editar «*La Caritat*». A més d'estar presentada pulcrament, s'hi obira una excel·lent direcció i administració per l'actual Junta que cuida de tan, benemèrita entitat olotina. Felicitem, per tant als actius individus que la constitueixen dignament: Candi Agustí, Joan Aumallé, Piu Orri, Antoni Coll, Ramon Benet, Bonaventura Subiràs, Joan Serrat. Joan Aubert, Lluís Grataaós i Miquel Pena.

D'aquí i d'allà

REMERCIAMENT

Sigui en profit de la tasca que ens havem imposat, fundant REVISTA D'OLOI, l'èxit assolit.

Una elemental modèstia ens impideix reproduir els paràgrafs que gairebé totes les publicacions catalanes ens han dedicat, sens exceptuar-ne les informacions dels rotatius de la capital. Ultra això, ens han impressionat les nombroses lletres amicals rebudes, freturoses d'empènyer i fomentar els nostres propòsits.

Aquesta compenetració obtinguda arrelarà amb vitalitat, (reforçarà les energies que esmersem) i serà penyora de continuïtat i millorament.

Remerciem ben agraïts totes les mostres de consideració i encoratjament.

ART

Exposicions: «Galeries Areñas»

Reproduïm de «La Publicitat» ço que diu C. C. en elogi del nostre Director de l'Escola de Belles Arts, lu Pascual:

«En l'exposició que té oberta a la Sala Areñas, En Pascual exhibeix una bella col·lecció de teles amb paisatges d'Olot i de les terres de Prades, pintats amb aquella tècnica prodigiosa i amb aquella severa precisió d'estil que caracteritza l'obra d'aquest gloriós mantenedor de la tradició olotina.

Quan es tracta d'un artista completament format, amb un estil ben personal i madur, és difícil, descobrir d'un any a l'altre, diferències o rectificacions en l'expressió, tant més si la posició espiritual de l'artista davant del natural no ha variat. En aquest cas, el major o menor encert depèn, més que d'altra cosa, de les particularitats del tema elegit, i per tant, el judicar és simplement una qüestió de gust.

En aquesta exposició En Pascual es manté a l'alçada del seu sòlid prestigi; no sabriem pas fer observar res que no hagi estat comentat amb tot l'elogi que es mereix. Avui, el pintor posseeix talment els seus mitjans d'expressió que, materialment, fa el que vol.»

El mateix diari diu del gran mestre de l'«Escola Olotina» Enric Gaiwey:

«En Gaiwey ha tornat a consultar el paisatge

olotí, el gran llibre que començà de confegir a l'ombra del vell Vayreda; s'ha acostat a l'escenari predilecte de la seva joventut, amb el mateix optimisme dels primers anys i un hom diria que d'aquest nou acostament n'ha sortit tot ell rejuenit. S'ha tornat a plantar davant d'aquells horitzons amb la seva modèstia espiritual característica, sense altre desig si no el d'absorbir d'un glop el paisatge fresc i clar com aigua regalada i ha tornat a trobar aquella precisió de sentit, aquella fresca transparència de l'atmosfera, aquella amable solemnitat dels seus paisatges cabdals; aquella diàfana benavolença dels cels i aquella antiga tendror de l'herba olotina »

«Galeries Dalmau».

Reproduïm de «La Publicitat» ço que diu C. C. del jove artista olotí J. Pujol:

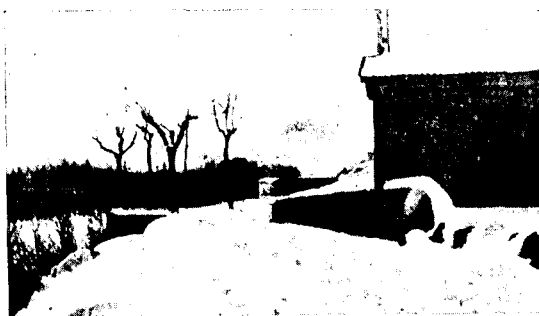
«El jove pintor Josep Pujol, rebrot exquisit de l'escola olotina, exposa uns quants paisatges a aquestes Galeríes. No és la primera vegada que tenim ocasió de parlar d'aquest pintor que no

arriba a la vintena i que ja ha sabut mantenir el seu nom a la memòria dels que segueixen el nostre moviment artístic. Avui es presenta completament format tècnicament i orientat cap a solucions ben personals, encara que en algunes teles es manté tributari de les fórmules dels joves mestres de l'escola, sobretot de la que ha creat l'Ignasi Mallo.

Per això tot i admiran la fina digitació d'En Pujol en aquestes obres, extraordinàriament atractives, el preferim en els altres paisatges, resolts d'una manera més simple i molt més directa. «Vores del Fluvià» (número 6), és la tela més representativa de les d'aquesta orientació i dona la mesura del que pot fer aquest jove pintor, dotat d'aptituts sorprenents. Aquesta petita tela, delicada i nítida com un cristall, emparenta l'art del pintor olotí amb l'art de Marquet. La seva pintura no és tan categòrica ni tan sàvia, certament, però té aquell impalpable deix sentimental de les emocionants síntesis del francès, valorat per una fina matissació, que és com l'herència de l'escola on s'ha creat el pintor».

«Can Parés».

El nostre il·lustre conciudadà Josep Clarà ha

RECORD DE LA NEVADA

(Fot. de S. Maria Ferrer)

tingut exposades en aquesta sala de veterans artistes catalans, una interessant col·lecció d'obres que li han valgut una crítica sincera i entusiasta. El mestre s'ha vist honorat pels elogis de la Premsa Barcelonina.

Perquím a n'En Blay.

Havem vist exposat en els aparadors de la Casa Munteis d'aquesta ciutat, un artístic pergamí, obra de l'artista olotí Melcior Domenge, que és dedicat a n'En Blay i el declara «Fill Predifecte» d'Olot, i que li regala l'Ajuntament.

MELCIOR BLAY, IL·LUSTRE ESCULTOR OLOTÍ, NOMBRA'T DIRECTOR DE LA ACADEMIA ESPANYOLA DE BELLES ARTS DE ROMA I A QUI OLOT LI PREPARA UN DOMENAGE.
(Caricatura de J. M. Mir Mas de Xexàs).

«Cercle Artístic».

Sembla que vol ésser una realitat ço de constituir en la nostra ciutat, on la vida artística hi és tan arrelada, un «Cercle Artístic». Han estat ja varies les reunions tingudes pels artistes i literats olotins per a que aquesta obra sigui ben falaguera.

Nosaltres, fems entusiastes de tan excel·lent obra, desitgem que, ben prompte, sigui coronada per l'èxit.

VÀRIES

Cardenal Mercier.

Venerable intel·ligència que s'ha extingit del món dels vius. Home preclar, orgull del poble belga i arreu admirat, el seu record restarà inesborrable per les seves virtuts i bondat, pel seu ardent patriotisme i per la visió claríssima que servava sempre en tots els problemes. La seva mort ha consternat Bèlgica i n'ha traspassat les fronteres.

Carnaval.

El grotesc Carnaval ha transcorregut, enguany, com una bufada de vent, amb el seu xivarri acostumat, desfogant-se en sos esplais els amics de la broma.

Foren ornamentades les sales de l'«Indústria i Comerç» «Centre Fontanella» i «Café del Círcol», abocant-s'hi en totes elles un gavadal de paciència, perquè resultessin en caràcter amb la diada. Vegèrem treballs estil cabaret artístic en l'«Indústria», que dirigí nostre incansable i volgut amic J. M. Mir Mas de Xexàs, amb la valuosa ajuda dels pèrits elèctrics L. Güell i J. Torrent, força ben combinats i que li meresqueren elogis.

La Sala Fontanella tenia un aspecte ben complert.

Foren molt celebrats els semi-tapiços que els joves Srs. Cases, Pujol, Soler i Gil, *amateurs* del pinzell i coloraines, feren al «Círcol», formant un saló japonés d'escenes escaients i que cridàren l'atenció.

Disfresses ben poques i gens noves i cap incident notable.

Nostre Verb

La nostra milenària llengua està d'enhorabona. Segons comunica el Sr. Ventura i Sureda, català, secretari del Comité Cultural de New-York, a primers de març s'obrirà un curs de llengua catalana a n'aquella Universitat.

Els encarregats d'aquesta ensenyança són el Professor Harry C. Heaton, del Departament de Llengües Romàniques i el Sr. Pere Bach i Aita, català, professor de francès a la mateixa Universitat.

Arranjament.

S'estan arranjant els jardins de la Plaça Clarà. Desitgem que un criteri assenyat sigui la norma d'aital millorament, necessari en la urbanització local.

Conferències.

Han interessat l'opinió les conferències apològiques donades pel Caputxí P. Anton Maria, essent notable majorment la que, baix el tema «El Socialisme i el Catolicisme», desenrotllà en un local del Centre Catòlic.

Els nostres homes pel món.

El darrer President, per elecció, de la disolta Mancomunitat Sr. Puig i Cadafach, està donant uns cursos en l'Universitat de Boston, explicant «L'art romànic a Catalunya i al Migdia de França.»

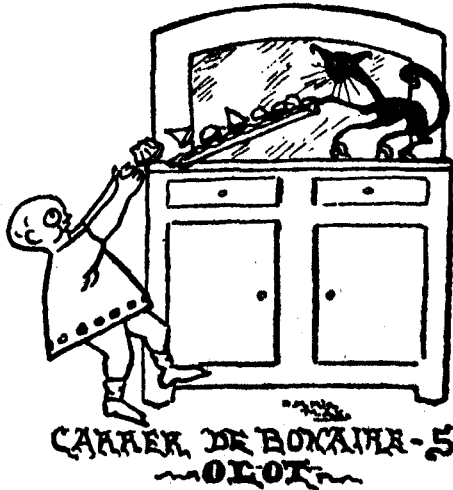
Per després està cridat a donar unes conferències a New-York.

El Concurs de Portades.

Com que alguns dibuixants ens han demanat que prorroguèssim la data d'adquisició de treballs, hem pensat traspasar-la fins el dia 25 del Març prop-vingent, en el qual es tancarà definitivament el «Concurs de portades».

Imp. de P. Aubert.- Carrer Superior (Sastres), 35. - Olot

Qüestions i
 Resolucions
 de tota classe
ERNEST FERRA

Ramon Andorrà
 Novetats de Sastreria

: : Merceria - Camiseria : :

: : Novetats - Paqueteria : :

- - i Gèneres de punt - -

Ramon Benet

Major, 11. **OLOT**

MAXIM'S HOTEL

NOU PROPIETARI

ANTIGA CASA "XÈC"

Cuina primer ordre, hispana-francesa

Hospedatges complets i servei de

coberts i a la carta - Serveis complets

per a banquets

Encàrrecs a: **F. TARRÉS**

CLIVILLERS, 27. **OLOT** TELÉFON, 68.

**Moderna
Farmàcia**

LLACH

PERFUMERIA LLACH

Plaça Alfons XII - OLOT - Teléfon 23

Casa fundada en 1790

**XOCOLATA
CARRERAS**

OLOT

Admireu les Fotografies
tretes amb aparell

RIETZCHEL

DE PESSETES 150

a l'aparador de la

CASA SERRADELL

Sant Rafel 22. ——— OLOT

**Vicens Oliveras
Josep M.ª Jutglar**

Comissions i Representacions

COMPRA I VENTA DE FINQUES

amb la més absoluta reserva

AGENTS DE LES COMPANYIES:

"LA PRESERVATRICE" Accidents.

"LA NATIONALE" Incendis.

"LA NATIONALE" Vida.

MULLERAS, 36.—1er.

OLOT